

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593467536/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

vilde ikke gaac eller sende over til forvalteren og laane. Men vi toge alle Tre saa lidt, af Hensyn til hinanden, at der endda blev tilovers.

Den Nat og mange følgende Nætter sov Fader, som vi senere erfarede, paa Gulvet; han kunde ikke lægge sig i en Seng, der var »skrevens».

Jeg tør hverken rose eller dadle Fader for den Maade, hvorpaa han tog Sagen. En anden Mand i hans Sted vilde maaskee have gaaet ud imellem Folk, talt meget, beklaget sig, lagt Skylden paa Andre og paa en eller anden Maade fundet en lille Virksomhed, der havde forlænget den haarde Kamp, som de have at bestaae, hvis Skjæbne gaaer nedad. Men han havde trukket sig tilbage i Stilhed, var uvant til at færdes imellem de travle Mennesker, for ideelt tilbageholden til at klage, vinde Medlidenhed og gjøre den i Penge. Istedendfor at søge en Kniv til at aabne »den Østers, vi kalde Verden», aftog han alt mere og mere af sin Rustning for at gjøre det uhæderligt for Andre at stikke, men i Virkeligheden for at modtage flere Stik. Verden er haard mod en slagen Mand, der ikke vil græ sig.

Hvor meget jeg end kunde see og sympathisk føle, at han led, havde jeg dog ikke Forestilling om den forvivlelsesfulde Kamp, der foregik i hans Sjæl; men jeg fik denne Forestilling. Han kaldte mig en Dag ind til sig, Hans blege, gullige Ansigt farve skar mig i Sjælen, og jeg blev forfærdet, da jeg saae, at hans Øine vare underlobne med Blod.

Han kunde see det paa mig og sagde blidt: »Jeg seer vist daarlig ud; jeg har haft lidt Feber; men nu er det ovre.

Jeg maa tale med Dig, Axel.

Du skal vide og bevare i Dit Sind ved Siden af Evangeliet, at jeg har lidt Uret. Du skal bevare det for Sandhedens Skyld, ikke for at hævne mig.

Jeg har lidt en sær, en uforklarlig Uret. Jeg har i min Skrøbelighed været saa forbitret, at jeg tænkte paa at tage en Mands Liv. Men, takket vare Gud, jeg fik de feige og blodige Dromme bort.

Der har været Meget hos mig. Det har ængstet mig til Vanvid, at Du og Din Søster, naar I leve, kunne komme til at begaae Uret. Jeg har gaaet og tænkt, Axel, at det var bedre, om vi døde sammen.»

Her standsede Fader og drog Veiret dybt og lukkede Øinene og saae ud, som om han skulde segne. Jeg vilde holde ham, og Himlen veed, at i det Øieblik, jeg berorte hans klamme Haand, vilde jeg helst